

Klimmen in de buurt van Madrid

IN DE ACHTERTUIN VAN HET PRADO

Madrid is een geliefd doel voor cityhoppers en cultuursnuivers. Maar ook buitensporters kunnen onder de rook van de Spaanse hoofdstad hun hart ophalen. Bergwandelen, sportklimmen, boulderen, mountainbiken en watersporten: voor elk wat wils. Wij lieten het Prado links liggen en zagen hoe groen en mooi het is op veertig kilometer van de metropool. En ook dat we nog een keer terug moeten.

Anne van Leeuwen in een 6b in Patones.

Onze gids met hipsterbaard Henry spreekt verbazingwekkend goed Engels. In zijn auto rijden we over de ringweg van Madrid naar het noorden. Het programma dat we hadden opgesteld, heeft hij omgegooid: we gaan eerst boulderen. En dat is goed, want er is slecht weer voorspeld. Daarvan is nog niets te merken als we na een half uur om ons heen kijken: we zijn in Manzanares el Real en een blik op het landschap leert dat de mogelijkheden om te boulderen hier eindeloos zijn. Wat dat betreft heeft Madrid met La Pedriza zijn eigen Fontainebleau. Verschil is dat de blokken hier van ruw graniet zijn, over een minder bosrijk gebied verspreid, en dat het er veel minder druk is.

Quebrantaherraduras

Onder de blokken ontmoeten we al snel een groepje vriendelijke locals – als altijd met een paar honden als kameraad. Ze helpen ons op weg naar de mooiste boulders. De loodrechte en liggende platen met ondiepe kommetjes en kleine randjes vragen veel van onze vingers en techniek. Het koele bos en het pittoreske riviertje van het gebied Laboratorio inferior lijkt te zijn aangelegd om verhitte boulderaars wat verkoeling te bieden. Alleen al in dit dalletje kun je gemakkelijk een week doorbrengen. Toch rijden we later in de middag naar Quebrantaherraduras, een kwartier verderop. Door de ligging op een kale zuidhelling zal dit gebied relatief snel droog zijn na een regenbui. De mogelijkheden zijn ook hier zo groot, dat slechts een deel van de mogelijke boulders en lijnen staat beschreven in het bouldergidsje met 1864 routes in La Pedriza. En dan de vraag: kleuren de rotsen in dit hooggelegen

gebied inderdaad zo mooi rood in de ondergaande zon als de locals beweren? We worden niet teleurgesteld: de avondzon legt een prachtige gloed over de rotsen, waaronder de beroemde El Yelmo, de hoogste top hier.

Lekke dam

Vanuit onze standplaats La Cabrera is het de volgende ochtend een halfuurtje rijden naar Patones. Op de kalkmassieven achter de oudste dam uit de regio, de Pontón de la Oliva, is het geweldig klimmen. Deze dam werd halverwege de achttiende eeuw gebouwd door gevangenen om Madrid van water te voorzien. Helaas was hun werk tevergeefs: verborgen grotten zorgden ervoor dat het water weglekte uit het reservoir. De dam is dus nooit in gebruik geweest. De Spanjaarden maken er nog steeds grapjes over: dan had je de dam maar niet moeten laten bouwen door gevangenen – logisch dat er ontsnappingsmogelijkheden in zitten (Het Spaanse *fuga* betekent zowel lekkage als ontsnapping).

Wij zijn blij met de lekke dam, want als het stuwmeer was gevuld, dan waren deze prachtige massieven onbeklimbaar geweest. De wanden achter de dam vormen het hart van het sportklimmen in de regio. Prachtig steile rood-grijze kalk, bezaaid met pockets en randjes, en goed behaakt. Zelfs op een doordeweekse bewolkte donderdag is het er druk. Patones telt een dikke achthonderd sportklimroutes, de meeste in de zesde en zevende graad. Gemakkelijk toegankelijk, in een mooie omgeving en voor iedereen wat te doen: wat wil je nog meer?

Tegen de avond wordt de bewolking dikker en komt eindelijk de beloofde regen. Het is wel een streep door onze rekening, want de multipitch op de Pico de la Miel – die voor de volgende ochtend staat gepland – kan niet doorgaan. Ook het weer op de

Smullen in Madrid.

De 'klaagmuur' van Patones achter de bloemen.

Anne op het graniet van La Pedriza.

Panorama van La Pedriza met El Yelmo.

dagen erna is te wisselvallig om ons aan een van de langere routes op de huisberg van La Cabrera te wagen. Helaas.

Op het dak van Madrid

Het hotel in La Cabrera is geen fijne plek om een regenachtige dag door te brengen, dus wagen we onze kansen op een hike naar de Peñalara. Met 2428 meter is dit de hoogste berg van Sierra de Guadarrama en van de provincie Madrid. Een mooie autorit door groene valleien en pittoreske dorpjes brengt ons naar Los Cotos, op 1800 meter. Dit is in de wintermaanden het skigebied voor de Madrilenen. De enorme parkeerplaats, het grote (en leuke) terras en het moderne toeristenbureau zeggen genoeg: op zonnige dagen in het weekend moet het hier een gekkenhuis van toeristen en Madrileense dagjesmensen zijn. Nu is het rustig, mooi en aangenaam, en zelfs het weer zit mee! Vanwege het slechte weer van de afgelopen periode wordt ons afgeraden de hele overschijding van Peñalara te maken. Zo

helpen we erosie op de scherpe kam na de top te voorkomen. Jammer, want de overschijding zou ons over een mooie scherpe kam leiden, waarbij stijgieters en pickel nodig zijn. We volgen het advies en stoppen het overbodige materiaal snel in de kofferbak. Daarna lopen we het eerste stuk door het naaldbos naar boven, terwijl lichte regen en een fijn zonnetje elkaar afwisselen.

Strijdtoneel

Hoe hoger we komen, hoe opener het terrein en hoe verder het uitzicht over de Sierra de Guadarrama, een gebergte met geschiedenis. Deze regio was een belangrijk strijdtoneel in de Europese geschiedenis. In de middeleeuwen was dit een natuurlijke en weinig vreedzame grens tussen de islamitische en christelijke koninkrijken. Eeuwen later hakte Napoleon hier met een overmacht aan soldaten het Spaanse leger in de pan. En in juli 1936, aan het begin van de bloedige Spaanse burgeroorlog, gingen

rebellens en fascistens hier met elkaar op de vuist. Wat een contrast met vandaag, nu wij door vreedzame bossen en langs velden met klapprozen lopen. Hoewel, als de omgeving hogerop ruiger wordt en we door mistflarden over sneeuwvelden omhooglopen, horen we met wat fantasie in de verte het marcheren van soldaten en zacht wapengekletter. De graat naar de top is zo breed dat je er een regiment overheen zou kunnen voeren. Ook de refugio Zabala, vierhonderd meter onder de top, lijkt met zijn betonnen en granieten muren meer op een bunker dan een hut. Toch is ze in 1927 gewoon door Spaanse klimmers als schuilhut en weerstation gebouwd. Wij maken onze tocht vreedzaam en met redelijk weer af en rijden terug naar La Cabrera.

Zodra we over de col bij het stadje naar beneden rijden, gaan alle sluizen open en plentst het hemelwater overvloedig over velden en wegen. We beginnen te snappen waarom het hier zo groen is.

Wandelen bij La Cabrera.

Op weg naar de top van de Peñalara.

PATONES TELT HONDERDEN SPORTKLIMROUTES IN DE ZESDE EN ZEVENDE GRAAD

Van de regen in de drup

Na een dag vol regen en boulderen in de Madrileense hallen, lijkt het toch nog even droog te worden. Henry aarzelt niet en we rijden naar Lozoya, aan het Pinillareservoir. We hebben niet veel tijd, maar een rondje fietsen rond het meer moet lukken. Al snel knallen we over het gladgestreken pad en slalommen om de vele plassen heen. Optimistisch proberen we natte voeten te vermijden. Als we de aangeharkte weg verlaten, blijkt er de nodige uitdaging voor ons te liggen: een voetbreed weggetje slingert naar beneden, naar het stroompje, dat door de vele regen is uitgegroeid tot een flinke stroom met brede, modderige oevers. We moeten eroverheen en de enige manier is gaan en bidden dat je genoeg snelheid hebt om door de modder de overkant te halen. Dat levert bij iedereen natte voeten op. En het zorgt ervoor dat we vervolgens een stuk gemakkelijker door de plassen rijden. De pret kan nu echt beginnen. De rest van de trail voert ons langs zanderige oevers, weides in

De routes zijn goed aangegeven.

bloei en nog een beekje of drie. Met natte voeten, een fris hoofd en benen van beton keren we tevreden huiswaarts: dit hebben we toch nog even meegepakt!

De laatste dag van onze trip is grijs en troosteloos. De ruitenwissers van Henry's auto maken overuren en zijn favoriete radiozender klinkt inmiddels bekend. Op weg naar het vliegveld zeggen we nog maar eens hoe jammer het is dat we die mooie route op El Miolo niet konden doen. Maar zo hebben we wel een mooie reden om nog eens terug te komen! ◀

KLIMMEN ROND MADRID

Reis & Verblijf

Madrid ligt op 1750 kilometer rijden van Utrecht of tweeënhalf uur vliegen van Amsterdam. Een auto ter plekke is handig voor de afgelegen gebieden.

De Sierra de Guadarrama ligt 40 kilometer ten noorden van de hoofdstad. Het gebied kent een aantal grote stuwwallen die Madrid van water voorzien.

Van januari tot maart kun je er skiën, de zomer is geschikt voor watersport. De lente en herfst zijn het meest geschikt voor klimmen en boulderen.

Wij verbleven in Hotel Mavi in La Cabrera. Qua ligging perfect, maar een leuk hotel of stadje is het niet echt. Voor meer sfeer kun je beter een appartement in de omgeving zoeken. Wel beschikt La Cabrera over een VVV met een zeer behulpzame medewerkster.

Boulderen

In de prachtige omgeving van La Pedriza vind je boulders op ruw graniet. De mooie gids – in de stijl van Bart van Raaij – telt 1864 problemen, maar dat is een fractie van wat er te boulderen is in het gebied. Het voor- en najaar zijn de beste seizoenen, omdat het erg heet is in de zomer en koud in de winter.

Gidsje: *Pedriza Boulder: guía de bloque-Madrid: 1864 bloques*, R. Giralt Isern, 2012. ISBN: 8461577809, 9788461577804.

Sportklimmen

Patones is het sportklimgebied op een klein uur rijden van Madrid, met zachte kalkrots, van plaat tot dak. Er zijn dik 800 sportklimroutes, vooral in de zesde en zevende graad, die goed behaakt zijn en toegankelijk. De sector bij Pontón de Oliva is ook geschikt om kinderen mee naartoe te nemen en leent zich prima voor een picknick aan de rivier. Op de Miolo bij El Cabrera zijn een aantal multipitches te klimmen.

Mountainbiken & Trailrunnen

Het gebied is uitstekend geschikt om te mountainbiken, van zeer eenvoudig tot zeer technisch. Fietsen kun je huren in Lozoya. Trailrunnen is bijzonder populair in deze regio: lokale wedstrijden trekken grote aantallen deelnemers.

Watersport

De populairste activiteiten bij de Madrilenen spelen zich af op het water: kanoën en SUP'pen (Stand Up Paddling) zijn er populair.

Wintersport

Niet het eerste waar je aan denkt, maar de Guadarrama leent zich in de winter prima voor eenvoudige toerskitochten.

Bij slecht weer...

Ze zeggen dat elk weer buitensportweer is, maar mocht het te slecht zijn, of zijn de vingers aan rust toe, dan is er altijd Madrid met zijn stedelijke geneugten. Daar kun je trouwens ook de nodige boulderhallen vinden. Iets minder gelikt dan in Nederland (en zonder horeca!), maar prima voor regenachtige dagen. Voor de kleintjes is er zelfs een aparte boulderhal.